

Крал Декември е ранобуден. Сутрин, когато сядам да закуся, той често е вече там, настанил се е върху заглавието на уводната статия във вестника и е закрил точно три букви, така че вместо например „канцлер“ прочитам „канц“ и после виждам малкия дебел крал. Но обикновено седи в панера за хляб до тостера и се топли. Мисля, че е доста студено в процепа зад библиотеката дори когато носиш дебела кадифена мантия.

– Дръпни се от тостера – казах наскоро, – иначе по невнимание ще взема да те изям.

– Толкова ми е скучно – рече той.

Помислих си, че със сигурност се е смалил още, от както съм го видял за пръв път, и че е само малко по-висок от кутрето ми.

– Изяж едно желирано мече – му предложих.

– Вече изядох.

– Тогава се покатери по книгите.

– Вече се катерих.

– Тогава подреди кутиите със сънища.

– Вече ги подредих.

– За друго не се сещам.

– Не знам какво да правя.

– Искам да закуся на спокойствие.

– Никога не ме взимаш със себе си.

– Къде да те взема?

– Не знам. Никога не си ме взимал. Как да знам дали навън е хубаво и дали ще искам да излизам? Къде ходиш всеки ден, след като закусиш?

– На работа – отговорих. – Тръгвам надолу по „Корнелиусщрасе“ до площад „Гертнерплац“, оттам през „Блуменщрасе“ и „Якобсплац“ до „Зендлингерщрасе“. И така всеки ден, а вечер се връщам – все по същия път и все от същата канцелария.

– А какво правиш в канцеларията? – попита той.

– Занимавам се с действителността – отвърнах. – Повечето хора, които работят канцеларисти, се занимават с действителността.

– Взemi me със себе си – рече кралят.

– Днес ми е почивен ден – обясних аз. – Ще си остана тук.

– Хайде въпреки това да отидем! – извика кралят.

– И какво ще правя през почивния ден в службата? – попитах.